

İnsan Sevgisi

— Aykırı · 03 Mayıs 2013

İnsan sevgisi

Eş ile dost ile tatlı muhabbet
Yüreği dil ile kullanan insan
Acıya boğulup arada sohbet
Ağlayan çınlayan, tellenen insan

İlk nefesi alır düşer denize
Ağlayınca acısı dolar genize
Sütü de helalse candır benize
Beslenen, uyuyan, kollanan insan

El bebek gül bebek tatlı mı tatlı
Kucaktan kucağa uçar kanatlı
Anaya babaya öyle kenetli
Öpülen okşanan ballanan insan

Sokakta oynarken kapar huyunu
Mızıkçılık eder kopar oyunu
Umut ile büyür atar boyunu
Ekilen dökülen dallanan insan

Okulun çağları başlar sırada
Öğretmen nedense haşlar arada
Sınıfta kalınca yaşlar derede
Okuyan öğrenen, dillenen insan

Gençliği kanında delice akar
Birine yanar da birini yakar
İlk göz ağrısına böylece bakar
Özünden, yürekten güllenen insan

Takar da bir yoldaş çeker koluna
Ekmeğin kavgası çıkar yoluna
Deli gibi koşar sağı soluna

Çalışan, çırpınan, hâllenen insan

Gurbete düşerse işler çelişir
Hasretlik içinde durmaz yılışır
Yılda bir olsa da yarla buluşur
Gözlenen bekleyen yollanan insan

Arada namerde muhtaç düşer de
Bu hali onu çok yakar içerde
Hayat fırınında öyle pişer de
Kızaran, kavrulan çillenen insan

Sırası geldikçe her şeyi sezer
Gün gelir uslanır gün gelir azar
Acıyla evlada bir mezar kazar
Övünen, yırtınan, sellenen insan

Bazen bir felaket evler göçürür
Duramaz yerinde yardım uçurur
Yürekten yüreğe sevgi taşırır
Üleşen, paylaşan bollanan insan

Doğası gereği günaha biner
Kim demiş yaptığı içine siner
Zamanla tövbe der yanlıştan iner
Yalvaran yakaran allanan insan

Sonunda mutlaka beli bükülür
Geçmişî anar da yaşı dökülür
Hayata ibretle böyle bakılır
Koşuşan, yarışan sallanan insan

Kavuşur elbette toprak altına
Ezelde yazılan budur bahtına
Duam odur sonu cennet tahtına
Sunulur kurulur küllenen insan

Aykırı-CahitTelkök 27-10-2011